

[Harald Nielsen.]

imødekommet, når lytterrepræsentanternes antal udvides så meget, at de udgør flertallet i rådet. Lytterne får efter forslaget 8 af rådets 15 medlemmer, samtidig med at det fastslås, at rådirådets formand skal vælges blandt de lyttervalgte repræsentanter.

Et andet forhold, som vi ubetinget mener bør rettes i vor nuværende ordning, vedrører den måde, hvorpå lytternes repræsentanter udpeges. Fremgangsmåden er som bekendt den, at de forskellige foreninger får medlemmer i rådirådet i forhold til deres medlemstal. Licensbetalende lyttere, der ikke er medlem af en forening, har ingen adgang til at stemme eller til at blive repræsenteret.

Jeg behøver vist ikke at komme med nogen lang og vidtløftig argumentation for at påvise det urimelige i denne ordning. De fleste indser dog vist rent umiddelbart, at det naturligvis bør være sådan, at enhver lytter, der betaler sin licens, uden videre også har ret til at deltage i valgene til rådirådet. Det er da også det, det her foreliggende forslag går ud på. Lytterforeningerne bliver ikke ved indførelsen af noget sådant overflødige. De skal som hidtil opstille kandidater og gennem et oplysningsarbejde gøre opmærksom på, hvad disse foreningers kandidater vil virke for, hvis lytterne vil stemme på dem i et sådant omfang, at de kommer ind i rådet.

Endelig ønsker vi indført en vis offentlighed i rådets og programudvalgets arbejde. Som det nu er, føres alle forhandlinger og træffes alle beslutninger for lukkede døre, således at det kun er gennem indiskretioner og ad besværlige omveje, eller når det måtte passe i rådets kram, at man kan få noget at vide om, hvad der er besluttet, og hvem der har besluttet dette eller hint og er de egentlig ansvarlige for det, der er sket. Det er efter vor opfattelse en væsentlig fejl ved den nuværende ordning, at det er så vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at placere et ansvar. Denne offentlighed tænker vi os gennemført på den måde, at det pålægges rådet og programudvalget efter hvert møde at give meddelelse om de trufne afgørelser og eventuelt stedfundne afstemninger. Det forekommer os at være et ganske rimeligt krav at stille. Lytterne må virkelig have

adgang til at følge med i, hvad deres valgte repræsentanter foretager sig. En sådan ordning kunne jeg også tænke mig i adskillige tilfælde ville være en støtte for initiativrige afdelingsledere, idet de planer og forslag, de måtte have, da ville komme offentligt frem, selvom programudvalget måske ikke ønsker at føre dem alle ud i livet. Vi er naturligvis klar over, at der kan forekomme tilfælde, hvor personlige hensyn eller andre forhold spiller ind og på en sådan måde, at det ville volde fortræd, om meddelelse blev givet offentligt. I sådanne tilfælde er der da også efter forslaget åbnet adgang til at lade sagen udgå af det udsendte referat; betingelsen er blot, at der er fuldstændig enighed derom mellem rådets eller programudvalgets medlemmer.

Jeg ved fra tidligere forhandlinger i dette høje ting, at man fra visse sider, såsnart der tales om offentlighed i rådirådets forhandlinger, henviser til, at noget sådant har vi ikke i et folketingsudvalg; der foregår forhandlingerne også for lukkede døre. Men man glemmer, at når folketingsudvalget har afsluttet sit arbejde, så åbnes dørene, og så går man ned i salen, og ved anden og tredje behandling i tinget får offentligheden fuld meddelelse om, hvad der er forhandlet, hvad der er besluttet, og hvem der har besluttet det, således at vælgerne ikke noget øjeblik behøver at være i tvivl om, hvem der har ansvaret for det, der sker, og hvordan deres valgte repræsentanter stiller sig til de enkelte sager. Det er noget lignende, jeg synes man må kræve af en folkevalgt radioledelse. Den må, når den har ført sine forhandlinger, give offentligheden meddelelse om de trufne afgørelser og eventuelt foretagne afstemninger. Kun gennem en sådan ordning bliver det muligt for lytterne at vinde klarhed over, hvorledes deres valgte repræsentanter arbejder, og hvem der har ansvaret for de afgørelser, der træffes.

Efter disse orienterende bemærkninger om det væsentlige i de foreslåede ændringer skal jeg kort referere, hvorledes den nu gældende lovs § 4 — for det er den, ændringerne især knytter sig til — kommer til at se ud efter forslaget.

§ 4 indledes efter forslaget med, at rådirådet under ansvar overfor undervisningsministeren har ledelsen af statsradiofonien.